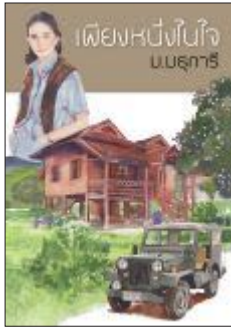

เพียงหนึ่งในใจ

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เพียงหนึ่งใจ • ม.มธูการี

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๕๙

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, พฤษภาคม ๒๕๕๙

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๒๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ม.มธูการี.

เพียงหนึ่งใจ.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๙.

๓๕๑ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-547-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชณัฏ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสดตรา

รจนา คงทน สุพันธ์ ออมประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘เพียงหนึ่งในใจ’ นวนิยายที่เกือบจะพูดได้เต็มปากว่าเป็นนวนิยายรัก-สามเส้า แต่เอาเข้าจริงแล้ว นั่นเป็นเพียงจุดเล็กๆ ที่ส่งทอดความรู้สึกที่ต้องต่อสู้ของคนสามคนจากเหตุการณ์รอบตัว เพื่อบอกต่อเรื่องราวที่น่าสนใจมากมายให้เห็นผู้คนในมุมกว้างออกไปอีก

ม.มธุการี อาศัยความเป็นนวนิยายรักเพื่อส่งกระแสความคิดคำนึงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบัน ตั้งแต่ปัญหาขัดแย้งระหว่างกลุ่มคนเล็กๆ ไปจนระดับประเทศ ปัญหาชายแดนของรัฐลี้มเหลว ความเป็นอยู่ของผู้ลี้ภัยในพื้นที่มีดমনไร่เสรี การต่อสู้ของคนกับความกลัวเพื่อความหวังในชีวิต ยาเสพติดที่คุกคามผู้คนกับการหลุดพ้นจากความทรมานอย่างยากเย็นด้วยការเอาชนะใจตนเอง

แม้ประเด็นความผิดพลาดอันซ้ำซากของมนุษย์และปัญหาวัตถุนิยมในสังคมที่เปราะบางจะสะท้อนให้เห็นเจตนาหมยในงานของผู้เขียนอยู่บ่อยครั้ง แต่ขณะเดียวกันความรื่นรมย์จากนวนิยายของท่านก็มักปรากฏเป็นมุมเล็กๆ ให้ผู้อ่านเห็นว่า...ความรักมีอิทธิพลและความหมายในทุกสิ่ง ความรักคือการ ‘เปิดโอกาส’ เริ่มต้นใหม่ รักของหลายคนคือการรู้สึกยินดีที่จะแลกกับการสูญเสียบางสิ่งไปโดยไม่เสียดาย และมนุษย์ธรรมในใจย่อมสร้างพลังรักมหาศาลที่อาจเปลี่ยนแปลงโลกให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้อย่างไม่ต้องสงสัย

เพียงหนึ่งใจ

ม.มธุการี

สกายไม่แน่ใจว่าหล่อนนั่งคอยอยู่ในรถนานแค่ไหนแล้ว รอบตัวสว่างไสวไปด้วยแสงจันทร์กระจ่าง โชคดีเป็นคืนพระจันทร์เต็มดวงและทำให้มองเห็นทุกสิ่งรอบตัวชัดเจนเสียนัก บนเนินดินกว้างเบื้องหน้ามีรถแวนอีกคันของลุงจอดรออยู่ มีพนักงานสองคน เตรียมพร้อมที่จะขนถ่ายคนไข้จากเฮลิคอปเตอร์ที่จะลงมาส่งในอีกไม่นาน ร่างสูงผอมของลุงยื่นสั่งการอยู่ใกล้ๆ กัน หล่อนเห็นลุงดูนาฬิกาข้อมือติดกันหลายครั้ง คงเป็นคนไข้ป่วยหนักและเลทเป็นชั่วโมงให้คนมาคอยรอ...

ถอนใจลึก น้ำค้างยามดึกลงหนาวจนหนาว สกายห่อตัวเองกับผ้าห่มที่เตรียมมาด้วย หน้าที่ขับรถจี๊ปให้ลุงนั่งเป็นกิจวัตรที่หล่อนช่างชินกับมันมานั้นนานแล้ว...มีคนเจ็บคนป่วยข้ามแดนมาจากพม่าตลอดเวลาและอาศัยคลินิกของลุงกับป่าเป็นที่พักพิง ป่าเป็นหมอกจากพม่าและรีไทร์ได้หลายปี ลุงเคยเป็นแพทย์อยู่ศิริราช พอเกษียณก็ช่วยกันเปิดคลินิกที่บ้าน รับคนไข้จากทุกสารทิศที่ต้องการจะมารักษา...

เสียงกระหึ่มของเฮลิคอปเตอร์ดังแว่วมาแต่ไกล และสกายก็หีย่ตามองเครื่องสี่ตำบลบินผ่านตัดกับพระจันทร์สุกอร่ามก่อนจะร่อนตัวลงท่ามกลางฝุ่นและควันหมอกหนาทั่วบริเวณ... ไม่บ่อยนักที่จะมีคนไข้บินมาในลักษณะนี้จากพม่า ลุงไม่ได้เล่ารายละเอียด... แท้จริงลุงจะไม่เล่าอะไรเลยเกี่ยวกับคนไข้ส่วนใหญ่ที่มา...

ฝุ่นกระจายฟุ้งไปทั่วบริเวณเมื่อเฮลิคอปเตอร์ทิ้งตัวจอดสนิท สกายเห็นลุงสั่งการให้พนักงานหามเตียงพยาบาลเข้าไปเทียบ คนขับก้าวลงมาก่อนตามมาด้วยผู้ช่วยที่ติดตามมาด้วย มีการพูดคุยกับลุงก่อนที่จะช่วยกันอุ้มคนไข้ออกมาทางตอนหลัง ต้องช่วยกันหลายคนความที่เป็นคนร่างใหญ่และอ้วน แสงไฟสลัวทำให้หล่อนเห็นอะไรไม่ชัดเจนนัก รู้แต่ว่าคนไข้ถูกหามไป

ใส่รถแวนก่อนที่จะพาแล่นจากไป ลุงเองยืนคุยกับคนขับเป็นนานก่อนจะจบเรื่องและถอยกลับรถจนเฮลิคอปเตอร์ลำนั้นทะยานตัวขึ้นสูงในที่สุด

สกายถอนใจลึก ตามองจุดสีเทาที่ลับหายไปจากสายตาเช่นเดียวกับเสียงกระหึ่มที่เลื่อนลับไปจากโสตประสาท ร่างสูงผอมของลุงเดินกลับมาที่รถเหวี่ยงแตกซึ่มไปทั้งตัว

“เดี๋ยวเรากลับกัน” สั่งแค่นั้นขณะขึ้นมานั่งคู่ทางตอนหน้า สกายสตาร์ตเครื่องยนต์ แค่เห็นหน้าหมองคล้ำเครื่องเคียดของลุงก็พอจะเดาได้ถึงความหนักใจ สกายไม่กล้าถามอะไรออกไป พารถแล่นลัดเลาะไปตามเส้นทางรกร้างท่ามกลางดงหญ้าสูง เส้นทางลับที่ลุงใช้เป็นประจำทุกครั้งที่มีเฮลิคอปเตอร์มาส่งคนไข้จากพม่า...

“ป่วยหนัก หัวใจล้มเหลว...” คำพูดที่ตามติดมาไม่ต่างอะไรกับคำรำพึงมากเสียยิ่งกว่าเป็นการเปิดเผยอะไร “ก็ไม่เข้าใจนะว่าทำไมไม่ส่งโรงพยาบาลทางไหน พ่อแม่เขารู้จักกันดีกับป่าเรา พ่อเขาเพิ่งตายที่โรงพยาบาลแม่ถึงได้ฝากฝังมา มันอาจจะมึะไร...”

คำพูดสุดท้ายเลือนลอยและจางหายไปท่ามกลางเสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์ สกายมองเห็นท้ายรถแวนคันหน้าที่บรรทุกคนไข้แล่นหายลับไปก่อนจากสายตา ความเร่งร้อนที่อาจจะหมายถึงความเป็นความตายของคนไข้ที่มา หลอนช่างชินกับเหตุการณ์ชนิดนี้จนแทบไม่อยากจะคิดเดาอะไรแล้ว คนไข้จากพม่า ถ้าไม่ใช่พวกคนจนสิ้นไร้ที่หนีตายมา ก็อาจจะเป็นกลุ่มก้อนประชาชนที่ลี้ภัยมาตายตาบอดหน้า เพียงแค่บินข้ามเขตแดนเส้นสายบางๆ ที่แยกสองโลกออกจากกันอย่างเด็ดขาด ความที่ป่าเป็นหมอกจากพม่ามาก่อน การให้ความช่วยเหลือคนลี้ภัยทุกระดับจึงไม่เคยมีคำว่าสิ้นสุดเอาเลย...

คนไข้กำลังถูกหามเข้าคลินิกเมื่อมาถึง ป่าเย็นกุลิกุจอยู่ที่นี่ในชุดเสื้อคลุมนอนตัวยาว ลุงลงจากรถไปสมทบด้วยในทันทีที่หลอนดับเครื่องยนต์ สกายนั่งกอดพวงมาลัยรถนิ่ง มองทุกคนที่เดินหายเข้าไปในคลินิก ก็มีคนไข้อาการหนักเพิ่มมาอีกคน ท่ามกลางความเป็นความตายที่ลุงเองก็ยังไม่แน่ใจในอะไรทั้งสิ้น พรุ่งนี้อาจจะมีทั้งข่าวร้ายและข่าวดี มีอะไรบ้างที่มันเป็นไปได้

ไม่ได้ที่นี่...

กลับเข้าห้องพักบนเรือนใหญ่ ดึกเกินกว่าจะนอนหลับได้ เพราะตาแข็ง นั่งเซ็งอึดเมื่อกี๊พบว่ามีข้อความสั้นๆ จากเพื่อนชายที่เคยเรียนมาด้วยกัน อนุชาเพิ่งจบวิศวะฯ เมื่อปีที่แล้วและจะมาเที่ยวเยี่ยมเยียน เพื่อนที่สนิทสนมกับหล่อนมากที่สุดและหล่อนควรจะจบพร้อมๆ กัน ถ้าไม่มาป่วยหนักเสียก่อนด้วยโรคหัวใจจนลุดต้องรับมารักษาที่นี่ ในท่ามกลางความเป็นความตายลุดมีวิธีการที่จะช่วยชีวิตคน...ในกรณีที่เหมาะสมๆ พวกเขายอมแพ้กันไปหมดแล้ว...

ตอบอนุชากลับไป ไม่เจอกันมาเป็นปีแล้ว แต่การติดต่อทางอีเมลเป็นครั้งคราว จดหมายยาวๆ ของเขาในบางครั้งมีข้อความลึกซึ้ง เหมือนความเป็นเพื่อนกำลังจะแตกตัวไปสู่สิ่งใหม่ๆ ที่หล่อนไม่อยากจะให้มันเกิดขึ้น หล่อนสิ้นหวังที่จะกลับไปเรียนต่อ ชีวิตไม่มีอะไรอีกแล้วที่นั่น เขาน่าจะมีเส้นทางใหม่ๆ ในชีวิตของเขา กับเพื่อนฝูงใหม่ๆ...หล่อนเป็นแค่เพื่อนคนหนึ่งที่เขาเคยรู้จัก...

* * *

เส้นทางเข้าสวนตัดผ่านบ้านพักคนไข้หลังเล็กๆ ที่กระจายตัวอยู่ทั่วไป สถานพักฟื้นแห่งนี้ช่างไม่เคยร้างผู้คน ปีหนึ่งเต็มๆ ที่หล่อนมาพักที่นี่ ได้พบคนไข้ของลุดที่มาพักฟื้น หมุนเวียนเปลี่ยนหน้ากันเข้ามา ล้วนแล้วแต่เป็นคนไข้ที่สิ้นหวังกันมาแล้วจากที่อื่น หลายคนมาตายกับลุดในบั้นปลาย...

สกายเดินลัดเลาะผ่านบ้านหลังนั้น หลังที่คนไข้เข้ามาพักเมื่อคืน มันเป็นอีกหลังที่ว่างตอนนี้และหล่อนเพิ่งเข้าไปทำความสะอาดเมื่อวาน คนเก่าที่เคยอยู่กลับไปตายบ้านหลังจากที่ลุดเองก็สิ้นหวังแล้ว...

หน้าต่างเปิดกว้างและสกายก็อดไม่ได้ที่จะมองผ่านเข้าไป ม่านบางเบาทำให้มองเห็นร่างที่นอนหงายบนเตียงชัดเจน ชัดจากแดดจ้าตอนสายที่ส่องผ่านทะลุเข้าไปถึง ร่างใหญ่มีผ้าแพรคลุมหละหลวม ผ้าสีครีมตัดดวงหน้าคล้ายเข็มที่จมนิ่งในหมอนหลายใบทับซ้อนกัน คิ้วเข้มเฉียงดำสนิทเป็นสิ่งที่โดดเด่นที่สุด สกายลอบระบายลมหายใจยาวเหยียดสะอึกใจกับความเผือดหมองของดวงหน้านั้น เผือดไม่ต่างอะไรกับขี้เถ้าหม่นๆ ท่ามกลางกองผ้าขาว...

ถอยเท้าเปลี่ยนทิศทางเงี้ยวๆ พยายามเลี่ยงกิ่งก้านไม้แห้งตามรายทาง ที่ก่อให้เกิดเสียง กลัวเขาจะตื่นนั่นเอง แวบเดียวที่เห็นก็นึกสงสารจนจับ หัวใจ...อะไรมากอย่างบนดวงหน้านั้นที่สร้างความสิ้นหวังให้กับหล่อน อาจจะเป็นคนใช้อีกคนหนึ่งของป่ากับลูกก็ได้ที่ไม่มีโอกาสได้กลับไปอีก...

สองข้างทางเป็นดงมะพร้าวสูงลิ่วและสากยก็วิ่งไล่เกาะเรื่อยไปจนถึง ท้ายสวน การมาวิ่งออกกำลังทุกเช้ากลายเป็นกิจวัตรประจำวัน จับเวลาไปด้วย เพราะจวนจะได้เวลาเปิดคลินิก ต้องกลับไปก่อนที่ลูกกับป่าจะตื่นมาทำงาน ส่วนใหญ่จะมีคนใช้ในละแวกนั้นมารอกันแต่เช้า ที่นี้ไม่เคยร้างรา คนป่วยไข้และเดินทางมาจากทุกหัวระแหง...

กลับมาถึงคลินิกก็พบว่ามีคนไข้มาคอยอยู่แล้วจริงๆ มีแม่กับลูกชาย ตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ปากมีแต่เลือด และแม่ก็พยายามเอาสาส์กับผ้าซับเลือดเอาไว้ เด็กพยายามดึงผ้าออกและบัดมือแม่ต่อสู้ พอเห็นหล่อนก็นิ่งเงี้ยวไป สกายรีบเปิดคลินิกและให้สองคนเข้าไปนั่ง แต่เห็นเลือดอาบเสื้อผ้าเด็ก หัวใจก็แทบวาย รีบจัดหาสาส์มาเพิ่มเติมให้

“มันดึงฟันมันออกคะคุณ ดึงทุกวันจนฟันหมดปากแล้ว วันนี้เลือดเยอะ เพราะหลายซี่” คนเป็นแม่บ่นหน้ายุง บัดไม้บัดมือลูกชายไปด้วย “นี่อีกซี่หนึ่ง ...ผลออกไปนิดเดียวไม่ได้เฝ้าดู” ส่งฟันเล็กๆ ให้หล่อนดู

สกายนิ่งงัน ตามองฟัน มองมือเด็กที่เปื้อนเลือด เสียงเด็กชายหัวเราะ เอ็กอ้ากแสนสนุกไม่ส่อว่าจะเจ็บปวดอะไรสักนิด ก็ยิ่งน่าตกใจ

“เกิดอะไรขึ้นมาคะน้ำ” ถามอย่างตกใจ รีบช่วยซับเลือดอีกแรง แม่รีบเอาเชือกที่นำมาด้วยมัดมือเด็กเข้าด้วยกันจนหยุดนิ่งไปได้ ดากลมไสของ เด็กชายมองหล่อนนิ่งและพิศวง

“มันก็เป็นของมันอย่างเนี่ยตั้งแต่เกิด” เสียงบอกเล่าบอกความซาชิน เสียมากกว่า “สองขวบกว่าเข้าไปแล้ว ไม่มีฟันเหลือซักซี่” จับลูกกระแทก นิ่งตักและปล่อยให้สกายเซ็ดเลือดให้ เด็กสงบไปได้เมื่อถูกมัดมือมัดแขน ตาใสบริสุทธิ์ยังมองหล่อนนิ่ง

“วันนี้ต้องพามา เพราะไม่ไหวแล้ว ต้องให้คุณหมอช่วยดู” คุยต่อ มือ

หนึ่งลูบไล้เรือนผมเด็กชายไปด้วย หวังหาและอาหาร

“ลูกคนเดียวจะคุณ พ่อมันทิ้งไปแล้ว ฉันพวยเรือชายฝักในคลอง ต้องเอามันไปด้วยทุกแห่ง เพราะทิ้งไว้บ้านไม่ได้เลย เคยฝากข้างบ้าน แต่ตอนนี้เขาไม่เอาด้วยแล้ว ตั้งแต่มันเริ่มโตรังแกลูกเขาไปทั่ว...”

เลือดเริ่มแห้งและคราวนี้เด็กชายก็ซบอกรแม่ สกายมองแม่ที่จูบหน้าผากลูกเล็กๆ ไล่ปลายนิ้วไปตามเรือนผมยุ่งเป็นกระเซิงเหมือนจะพยายามคลี่เส้นผมออกไปเสีย ทุกเส้นเสียงหัวเราะของเด็กชายแจ่มใสและไร้เดียงสาเรียกรอยยิ้มของแม่ได้บ้าง

“มันก็ของมันยังงี้ละ ร้องให้กับใครเขาไม่เป็น...” กระแสเสียงสุดท้ายบ่งบอกความเคยชินจนหน้าแปลก

สกายมองเวลา ได้เวลาเปิดคลินิกแล้วแต่ลุงก็ยังไม่มา เมื่อคืนอาจจะนอนตึกจากคนไข้คนสุดท้าย...

“แล้วไม่มีพินเหลือเลย” สกายชวนคุยฆ่าเวลา

“ไม่เหลือเลยคะคุณ” มือจับปากลูกอ้าออก “ให้คุณเขาดู มีแต่เหงือกเห็นไหม...พินมันขึ้นไม่ทัน ขึ้นมาดิ่งออกหมด จนต้องจับมัดมือ เมื่อเข้ามัดไม่ทัน มันดิ่งซะก่อน”

เสียงฝีเท้าลงเดินเข้ามาและคงได้ยินคำบอกเล่าเข้าพอดี สกายเห็นลุงยืนมองนั่งหน้าตายังไม่หายอิดโรย

“อ้าว เกิดอะไรขึ้นมา...”

สกายลุกไปชงกาแฟขณะที่แม่กับเด็กลูกเดินตามลุงเข้าไปในห้องตรวจ มีเสียงพูดคุยกึ่งถามดังแว่วมายาวนาน นี่เป็นคนไข้รายแรกของวันและท่าทางจะหนักหนานขนาดนี้ โชคดีที่ไม่มีคนไข้คนอื่นมาเข้าแถวคอยอยู่เลย ป้าคงเหนื่อยเกินกว่าจะมาช่วยอะไรตอนเช้าขนาดนี้ ถ้าเพียงแต่หล่อนจะเรียนพยาบาลหรือไปฝึกคอร์สอะไรสั้นๆ มาช่วย ก็อาจจะช่วยลุงกับป้าได้มากไปกว่านี้...

กลับไปแล้ว คนไข้รายแรก หอบถุงยาที่ลุงคงเตรียมไว้ให้ สกายมองตามแม่ที่กระเตงอุ้มลูกจากไปในที่สุด รีบเอากาแฟเข้าไปให้ลุงในห้องตรวจส่วนตัว หล่อนเห็นลุงนั่งบนเก้าอี้และปรับมันนอนราบ มือหนึ่งก่ายอยู่บน

หน้าผาก

“คนใช้รายนี้มาแปลก...” เสียงบ่นตามมาขณะรับถ้วยกาแฟไปจิบ “ตั้งแต่ลุงเกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นนะ แต่พอจะรู้เรื่องมาบ้างแล้ว...”

“สกายก็ไม่เคยเห็น ลุงว่าเด็กเป็นอะไรคะ” อตไม่ได้ที่จะถามออกไป

“เป็นโรคชนิดหนึ่ง เขาเรียกย่อๆ ว่า CIPA คือเกิดมาอย่างไม่มีควมเจ็บปวด เซลล์สมองส่วนนั้นมันคงไม่ทำงาน ประสาทไม่ยอมรับรู้ความรู้สึก ไม่รู้ทั้งร้อน ไม่รู้ทั้งหนาว”

สกายดึงเก้าอี้และทรุดตัวลงนั่ง เริ่มงงไปหมด

“มีนาเลือดออกท่วมตัวยั้งนั่งหัวเราะกับแม่ ไม่เคยเห็น”

“ทั่วโลกคนเป็นโรคนี้นคงมีแค่หลักร้อยนะ ส่วนใหญ่อายุจะไม่ยืนและตายหมดก่อนวัยรุ่นด้วยซ้ำ ตายตอนเป็นเด็กนี่เยอะมาก มักจะร้อนตาย ไม่มีกระทั่งเหงื่อที่จะขับถ่ายความร้อน” ลุงถอนใจไปด้วยอย่างหนักอก “นี่ยายแม่ต้องกระเด่งลูกไปด้วยทุกหนทุกแห่ง มันจะรอดอะไร”

“ไม่มีทางรักษาเลยหรือคะลุง”

“ตอนนี้ยังไม่มี หมอเจอโรคแบบนี้ มันเชื่อไปได้เหมือนกันนะ ที่ผ่านมามีแต่คนไข้มาขอยาแก้ปวด ยาเพิ่มความเจ็บปวดยังไม่มียาย” ลุงหัวเราะไปด้วยอย่างเปลือยๆ “จะทำไงทีนี้...”

“สกายว่าแม่เด็กกำลังกลัวหน้าดู เห็นว่าพ่อหนีไปแล้ว ขนาดต้องมัดมือมัดเท้า เพราะอาจจะดิ้นตัวเองอีก หมดปากเข้าไปแล้ว”

“ดีไม่ดีควักลูกตาตัวเองออกมา มันเคยมี ลำบากมาก นี่พรุ่งนี้สั่งให้มาอีก เผื่อลุงจะมีช่องทาง ต้องขอเวลาคิด อาจจะปรึกษาป้าเราดู เพราะปล่อยเอาไว้ต้องตายในอีกไม่นานแน่ๆ...”

ป้ามาพอดี ร่างผอมบางหอบผ่านววมฝืนหนามาด้วย

“ไม่รู้คุณคิดเขาคืนรึยังนะ ให้นายนอนหลับไปเมื่อคืน เตียวสกายไปกับป้าช่วยเอาผ่านววมไปให้เขาด้วย บ่นหนาว แม่เขาก็โทร.มา เป็นห่วงเหลือเกิน ลูกชายคนเดียว เอ้า...สกายช่วยป้าหน่อย”

สกายลุกขึ้นรับผ่านววมฝืนใหญ่มาถือไว้ กลิ่นหอมสะอาดแสดงว่าเพิ่ง

ผ่านการซักมาใหม่ ๆ ไอความร้อนที่อบเอาไว้ยังอุ่นอยู่

“เดี๋ยวนี้หรือคะ”

“ไปกันเดี๋ยวนี้เลย” ป้าเดินนำหน้าไปก่อนและสกายก็เดินตามไปติดๆ

“วันนี้ไม่เห็นมีคนไข้” ป้าเอ่ยออกมาลอยๆ

“มีมารายหนึ่งค่ะ เพิ่งกลับไป แปลกประหลาดมาก โรคนี้ไม่เคยเห็น”

สกายคุยไปเรื่อย ๆ

“เป็นอะไร”

“ป้าคุยกับลุงเองดีกว่า เพราะสกายก็ไม่ว่าจะอธิบายยังไงเหมือนกัน” หล่อนบอกปิดไป เส้นทางเดินออกนอกคลินิกตัดเข้าสู่สวนลึกลับที่เรียงรายไปด้วยบ้านพักหลายหลัง

“คนไข้รายเมื่อคืนนี้...ป้านี้กว่าจะแยกตอนมาถึง หมอสิ้นหวังกันไปแล้วนะ แม่เขาถึงส่งมา เป็นเพื่อนสนิทกับป้า ห่วงลูก โรงพยาบาลที่พามา มันก็ไม่ปลอดภัย เขาว่านั่นนะ ป้าก็ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร พ่อสามีเป็นนายพลหลายปีมาแล้วถูกลอบสังหาร สามีเขาเป็นนักธุรกิจ เห็นว่าถูกวางยาตายเหมือนกัน คุณคิดลูกชายคนนี้ไปอยู่กับย่าเป็นคนไทยที่อังกฤษ กำลังเรียนหมอยังไม่จบด้วยซ้ำ กลับมาเยี่ยมแม่ ตอนพ่อเสียชีวิตโรคหัวใจกำเริบขึ้นมาอีก...”

สกายรับฟังเงิบๆ หล่อนเองเคยผ่านมาแล้วความเจ็บไข้ชนิดนั้น รอดมาได้ตั้งปาฏิหาริย์จากการรักษาของลุงกับป้า ในสิ่งที่หมอโรงพยาบาลยอมแพ้กันไปแล้วเช่นกัน...

คนไข้ยังไม่ตื่นอย่างที่คิดกันเอาไว้แม้แดดจะจ้าไปทั่วห้อง ป้าเดินเงิบกริบไปชะโงกมองใบหน้าคล้ายสนิทที่จมนในหมอน ลมหายใจรวยรินเต็มทีเหมือนคนจะสิ้นใจ จากนั้นก็เดินไปเช็กดูขวดน้ำเกลือที่ให้ไว้ กระซิบบอก หล่อนให้ห่มผ้าคลุมให้เขาแทนผ้าแพรบางเบา เป็นครั้งแรกที่สกายมองเห็นความอืดของเนื้อตัวคนไข้ นี่ไม่ใช่คนอ้วนแต่เหมือนจะเริ่มบวมไปทั้งตัวแล้ว ชั่วช้าและเท้าแดงตึงคล้ายจะปริ สกายแทบกลืนลมหายใจตัวเอง ตอนป่วย หล่อนยังไม่ถึงขนาดนี้ อย่างน้อยก็ยังไม่ถึงขั้นบวมผิดปกติร้าย

ชำเลื่องมองไบหน้านั้นอีกครั้ง เส้นผมดำสนิทหยิกยุ่งระหน้าผาก คางใหญ่เริ่มกางออก อาจจะความบวม ดวงตาคู่นั้นยังปิดสนิทและไม่มีวีแวว จะรู้สึกรู้สุมกับแขกที่มาเยือนแต่อย่างใด เงาป่าเดินมาหยุดข้างหลังหล่อน กระชิบว่า

“ก็รอไปจนกว่าแม่เขาจะติดต่อมาว่าจะเอาอย่างไร อาจจะเป็นวันนี้พรุ่งนี้ ไป...เดี๋ยวจะตื่น...”

พากันเดินเงียบกริบออกจากห้องพัก ระยะเวลาชากลับ ป้าเดินทอดน่องช้ากว่าเดิม

“พ่อเขาที่ตายก็เห็นว่าขัดผลประโยชน์การค้ากัน ลูกวางยาตาย แม่เขาวางั้นนะ เลยห้วงลูกชายคนเดียว ความลับมากที่เขาส่งมาที่นี่ ไม่มีใครรู้ ป้าก็ไม่อยากให้สกายเล่าอะไรให้ใครฟัง”

สกายเงียบ คลินิกของลูกกลายเป็นแหล่งเร้นลับที่คนฝั่งนั้นข้ามมา รักษาตัวกันทุกระยะ อาจจะความที่ป่าเป็นหมอชาวพม่านั้นด้วยก็ได้ที่ทำให้ทุกสิ่งเป็นเรื่องง่าย มีไม่น้อยที่บาดเจ็บสาหัสมาจากการลี้ภัยข้ามแดน

“รายคุณคิดนี้เราก็ดูแลกันไปก่อนจนกว่าแม่เขาจะบอกมาว่าจะเอาอย่างไร จะหายหรือไม่หายก็ค่อยๆ ดูกันไป ลุงเขาหนักใจอยู่เหมือนกันนะ...” ป้าคุยต่อ สุ่มเสียงหนักใจ “ถ้าที่คลินิกไม่ยุ่ง ป้าก็อยากให้สกายผ่านไปดู เขาบ้าง ตอนนี้ป้าจัดสมุนไพรให้แล้ว อาจหายบวมไปได้บ้าง”

สกายอดคิดไม่ได้ถึงตอนที่หล่อนมานอนป่วยที่นี่ อาจจะไม่หนักหนาเท่าเขา แต่ก็ปางตาย ถึงอย่างไรหล่อนก็ยังเชื่อว่าป่ากับลุงมีวิธีการที่จะช่วยเขาได้ มันมีอะไรบางอย่างที่พิเศษเกี่ยวกับคลินิกแห่งนี้ สิ่งที่ยากจะอธิบาย

คุณพิราเหลือบมองหน้าผู้อ่อนวัยกว่า ก็เห็นเดินก้มหน้าใช้ความคิดไปด้วย คงออกไปวิ่งแต่เช้าก่อนเปิดคลินิกเพราะยังสวมชุดออร์มสีเทาเก่าๆ มีริ้วรอยขาดบริเวณแขนเสื้อ เห็นชัดเจน ดวงหน้ารูปไข่มีเหงื่อตามไรผมสองข้างแก้มดูเปียกชื้น ความใสของผิวแก้มเบ่งบานประกาศถึงสุขภาพที่ดีขึ้นกว่าที่ผ่านมา แล้วเมื่อไหร่จะกลับไปเรียนต่อ...คำถามนี้ผุดขึ้นมาแต่ก็ยังไม่อยากจะถามออกไป แค่มองก็เตือนที่เพิ่งจะฟื้นตัวขึ้นมา หลานคงต้องการเวลา

พักผ่อนมากกว่านี้ เห็นว่าเพื่อนจบไปแล้ว...เพื่อนชายคนเดียวที่ติดต่อเรื่อยมาทุกระยะ...

“อนุชาเขาเจียบไปนี่พักนี้” หลุดปากถามออกไป

“เพิ่งได้งานทำคะ แต่นี่บอกมาว่าจะมาเที่ยว” เป็นคำอธิบายเรียบๆ

เคยเห็นแต่ไม่กี่ครั้งตอนสกายมานอนป่วย ดูห่วงหาและมาเยี่ยมเยียนสม่ำเสมอ...บางทีก็พาเพื่อนมาหลายคน สามีก็ดูจะรักใคร่ไว้วางใจเป็นพิเศษ นิมิตเคยชอบใคร่ง่ายๆ บ้าง อาจจะทำหมายมั่นไว้ในใจนานแล้วให้หลานสาวคนเดียว...

๒

เดินมาถึงคลินิกและสกายก็แยกเข้าบ้านไปอาบน้ำอาบท่า ความห่วงใยที่ป้าพิรามีให้บุรุษนั้นช่างแสนแปลก อาจจะสนิทสนมกันมานานกับครอบครัวของอีกฝ่าย ป้าเป็นหมัน ชีวิตที่เมืองไทยมีแค่ลุงเพียงคนเดียวเท่านั้นเวลานี้

อนุชาโทร. ทางไกลมาเอง สุ่มเสียงเร่ร่อนแปลกๆ

“จะไปหาวันนี้ละสกาย นี่ขับรถมาเอง ออกจากกรุงเทพฯ แล้ว”

“อ้าว ทำไมเร็ว แล้วไม่ทำงาน...” สกายแปลกใจ

“ลาออกแล้ว เบื่อ อยากไปไหนต่อไหนสักพัก ค้นหาตัวเอง...” มีเสียงหัวเราะตามติดมาด้วย และสกายก็หัวเราะตาม

“ค้นหาตั้งนานแล้วยังไม่เจออีกหรือ...แต่แวะมาเที่ยวก็ดี เมื่อกี้ป้าพิรายังถามถึง” หล่อนบอกไปตามสาย

“แล้วป้ากับลุงเป็นไง สบายดี...”

“ก็ยุ่งๆ ที่คลินิก คนไข้เยอะทุกวัน นี่เมื่อคืนข้ามแดนมาอีกคนจากพม่า”

“ถูกไล่ฆ่าไล่ยิงมาอีกละซี”

“รายนี้ครอบครัวเขารู้จักกับป้าพิรา ลูกชายป่วยหนักมาเลย”

“เด็ก?”

“อายุมากแล้ว บวมทั้งตัว ป้ายังหวังว่าไม่รู้จะรอดรีเปล่า...”

“ติดเหล้า...รีว่าติดยา รีว่าติดมันทั้งหมด” คำถามนี้แปร่ง “คลินิกที่นั่นรักษาคณติดยาด้วยไม่ใช่หรือ...ไม่ใช่อะไร ผมจะได้ไปฝากเนื้อฝากตัว...”

สกายอึ้งไปอืดใจ “พูดเล่นรีเปล่า...?”

อนุชาหัวเราะมาเรื่อยๆ ลากเสียงว่า “พูดเล่น...ทำไมหรือ...ถ้าผมติดยานี้คงไม่ได้แล้ว...”

“แต่ไม่อยากจะเชื่อ...”

“อืมม...พูดเล่นนะ ยังไงแล้วเจอกัน ผมจะรีบขับรถให้ถึงไวๆ คิดถึง

นะนี่...”

ปิดโทรศัพท์ไปก่อนที่หล่อนจะทันได้พูดอะไรเสียอีก สกายนกปิดโทรศัพท์ที่เชื่องช้า...กระแสเสียงอบอุ่นนั้นยังคงอยู่ คำว่าคิดถึง...หล่อนต่างหากที่มีอนุชาน้อยมากในความคิดคำนึง จนแทบไม่มีเอาเลยในระยะหลังๆ ความเป็นเพื่อนในรั้วมหาวิทยาลัยห่างไกลออกไปทุกที่ตั้งแต่หล่อนจากมาและตัดสินใจไม่กลับไปอีก ชีวิตของหล่อนอยู่ที่นี้ เมื่อพอกับแม่หย่าร้างกันตอนเข้าเรียนปีแรก มันก็เหมือนต่างคนต่างไปตามทิศทางของตัวเอง แม่ไปอยู่สวีเดนกับสามีใหม่ พ่อแต่งงานใหม่และไปลงทุนกับเพื่อนที่หาดใหญ่ บ้านพักที่กรุงเทพฯ สมัยเรียนเป็นแค่ที่พักชั่วคราวช่วยยาม ชีวิตหล่อนไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากลูกกับป้า...

ยื่นแปร่งผมตัวเองหน้ากระจะอย่างใจลอย มันเริ่มยาวเคลียไหลและอาจจะต้องรีบไปตัด ก่อนที่ผมจะร่วงมากไปกว่านี้ มันเริ่มร่วงตามแปร่งและมากขึ้นทุกที ป้าเคยให้สมุนไพรมากินจนหายร่วงไปพัก อาจจะเริ่มไปกินใหม่ในวัยหกสิบกว่าป้าแข็งแรงเพราะรู้จักรักษาตัวเอง ไม่เคยแม้กระทั่งจะเป็นหวัดกับใครเขา ในวัยเดียวกับป้าหล่อนจะไปอยู่เสียที่ไหน...ขนาดลุงเองยังแข็งแรงได้ไม่เท่าป้า...

กลับไปทีคลินิกก็พบป้านั่งคุยกับลุงในห้องทำงานส่วนตัว พอหล่อนบอกถึงเรื่องที่อนุชาจะเดินทางมา ลุงก็มีที่ท่าดีใจ

“ไม่เจอกันนานแล้วนี่ ทำไมไม่มาให้มาพักที่นี่ ยังมีที่พักว่างๆ คนไข้เพิ่งย้ายออกไป”

“นั่นสิ ไปพักโรงแรมก็เสียเงินเสียทอง” ป้าเสริม “แล้วเขาจะมาอยู่กี่วัน”

“สภายว่าคงไม่กี่วัน”

“สกายก็ไปจัดเตรียมห้องพัก แล้วอย่าลืมแวะดูคุณคิดให้ป้า ถ้าตื่นแล้ว ป้าจะไปคุยด้วย”

คุณนิตมอมองตามร่างระหงของหลานสาวที่ผละจากไป ประกายตาจ้าแสงของผู้อ่อนวัยกว่าพอรู้ว่าเพื่อนจะมาช่างบอกอะไรหลายอย่าง เห็นว่าไม่

เจอกันมาเกือบปี อนุชามาฉลองปีใหม่ด้วยเมื่อปีที่แล้วและไม่ได้มาอีกเลย คงยุ่งเรื่องเรียน...

“เรียนจบแล้วน่าจะมาทำงานทางนี้นะ” อตไม่ได้ที่จะเปรยกับภรรยา “เพราะดูไปแล้ว สบายคงไม่กลับไปแน่”

“ก็หายดีแล้วนะ ที่แรกนี่กว่าหลานจะไม่รอด”

แอบถอนใจลึก ความอาทรที่อีกฝ่ายมีให้หลานของเขาช่างลึกซึ้ง ความที่ไม่มีลูกด้วยกัน สบายรอดตายก็เพราะป่าสะเฒ่าใหญ่ ขนาดนอนเฝ้าดูอาการกันทุกเวลานาที...

กลับมาคุยต่อถึงเรื่องที่คุยค้างกันเอาไว้

“พรุ่งนี้สั่งให้แม่พาลูกมาอีก คุณจะได้ช่วยดู เห็นว่าคุณเคยเจอมา”

“เด็กที่พม่า แม่เลี้ยงมาได้จนเจ็ดขวบก็ตาย เล่นกับเพื่อน กระโดดมาจากหลังคาขนาดเคยสั่งแม่ให้ดูแลดีๆ ตอนเป็นทารกยากมาก เจอความร้อนหนาวไม่ได้ อุ้มแนบตัวก็ไม่ได้ เพราะถ้าได้ไอร้อนจากตัวแม่ไป เด็กจะร้อนตาย เพราะไม่มีต่อมเหงื่อระบายความร้อน คือไม่รู้ร้อนรู้หนาว คิดว่ารายนี้คงเป็นเหมือนกันนะ”

“ท่าทางยายแม่จะสิ้นหวัง ผัวทิ้งไปแล้ว” คุณนิมิตถอนใจ “แล้วนี่ต้องหอบลูกไปลงเรือขายของตลาดน้ำ มิไปกันใหญ่”

“อาจจะให้เอามาฝากไว้ที่ตอนกลางวัน แม่ขายของเสร็จก็ให้มารับ” ภรรยาออกความเห็น

“แล้วจะดูแลกันไหวรี” คุณนิมิตยังห่วง

“มันไม่ยากหรอก สบายก็ช่วยได้ จัดที่ให้ที่คลินิกให้เล่นไป เลี้ยงง่าย คุณ ถ้าเข้าใจนะ เพราะเด็กพวกนี้จะไม่ร้องโยเย ร้องให้ไม่เป็น เพราะไม่เจ็บปวดอะไรกับใคร ได้แต่เล่น เด็กที่ตายไป แม่เขาเล่าว่าตั้งแต่นอนเบาะก็ไม่เคยร้องกวน เลี้ยงง่ายจนเขานึกว่าโชคดี จนพันซันเริ่มดึงพันตัวเอง เขาถึงได้พามาหา ถึงได้รู้ว่าเป็นโรคอะไร เขาก็พยายามเลี้ยงเอง ไม่ให้ไปโรงเรียน เพราะเพื่อนล้อว่าเป็นเด็กผิดปกติ โตขึ้นหน่อยพอคุยกันรู้เรื่องก็สอนให้กลัวเลือด เพราะกลัวว่าเลือดจะออกไม่หยุดตาย...”

“ขนาดนั้นยังตาย...” คุณนิมิตหลับตาลง “มีเสียใจแยะ...”

“ก็เคยบอกให้เขาทำใจแต่เนิ่นๆ แล้ว เพราะคนพวกนี้อายุไม่ยืน คงยังไม่มียาไหนเกินวัยทีนเองไปได้ ทั่วโลกนะ”

คุณนิมิตนั่งคิด เจอคนไข้มาก็มาก มันคงจะง่ายกว่าถ้าตรวจรักษาและสั่งยาให้คนไข้รายอื่นๆ ที่ป่วยไข้กันธรรมดาและรู้เจ็บปวด แต่รายนี้...

มองหน้าภรรยา ก็เห็นยังมีความเชื่อมั่นอยู่บ้าง คือยังไม่วิตกมากเหมือนเขา อย่างน้อยก็เคยผ่านคนไข้แบบนี้มาแล้ว

“ก็เอาสิ เอามาอยู่ที่นี่ สกายก็รักเด็กอยู่หรอก กลางวันว่างๆ ไม่มีอะไรทำ” ตัดสินใจบอกไป “ก็นัดเขามาแล้วพรุ่งนี้ ว่าแต่คนไข้เมื่อคืน ตกลงแม่เขาจะมาเมื่อไหร่”

เปลี่ยนเรื่องคุยไปทิศทางอื่น ถึงคนไข้ก็คนที่รบกวนจิตใจเขาเช่นกัน เพราะอาการหนัก

“อาจจะรีบมา ถ้าไม่มีปัญหาอะไรทางโน้น”

“เขาจะมีปัญหาอะไร” ถามอย่างไม่เข้าใจ

“เขากำลังมีปัญหหลายเรื่องคุณ เห็นว่ามีเรื่องคดีความ เรื่องอะไรต่ออะไร”

ไม่กล้าเล่าให้สามีฟังถึงความจริงทั้งหมด เรื่องที่ครอบครัวเพื่อนไปพัวพันกับคดีค้ายาเสพติดจนสามีถูกลอบฆ่า และลูกชายเป็นอีกคนที่อาจจะกำลังอยู่ในระหว่างอันตรายจนอยู่พม่าไม่ได้ แม้จะกำลังป่วยหนัก จนหมอประจำตัวประกาศสิ้นหวังไปแล้วและคลินิกของเธอกลายเป็นด่านสุดท้าย...

ใครรู้ว่าป่านนี้อาจจะมีการติดตามล่าตัว ไม่ปลอดภัยเช่นกัน ถ้ามีใครรู้เรื่องเหล่านี้ สามีอาจจะบอกปิดเรื่องให้ความช่วยเหลือใดๆ เธอช่างรู้ใจเขา...

* * *

คิตตะตั้งลิ้มดาตื่นในทันทีที่ได้ยินเสียงรูดผ้าผ่านเบาๆ ตามติดมาด้วยเสียงฝีเท้าย่องเงียบกริบ ห้องมืดกว่าเดิมจากม่านที่ปิดสนิท เห็นเพียงเงาที่กำลังเดินผ่านเตียง แสงสว่างเลื่อนรางจับดวงหน้าด้านข้างของผู้มาเยือน

ไม่ชัดเจนนัก ผมเกล้าเอาไว้วลวกๆ เผยต้นคอยาวระหง ใครกัน...

เหลียวมองตามเงียบๆ จนกระทั่งร่างนั้นเดินไปเปิดประตูห้องน้ำและจัดผ้าเช็ดตัวแขวนตามราว แสงไฟส่องกระทบใบหน้านั้นชัดเจนกว่าเดิม ความสวยแปลกตาที่ทำให้เขาอึ้ง นี่คือบ้านป่าในย่านชายแดนกันดาร แต่หล่อนก็ไม่มีเค้าสาวพื้นเมืองที่คุ้นตา อาจจะเป็นเสื้อผ้าทอมัดทะเมงที่หล่อนสวมใส่อยู่ เสื้อกางเกงรัดรูปเข้าสมัย...มองตามเรื่อยไป จนกระทั่งหล่อนเดินออกจากห้องและปิดประตูเข้าหากันสนิท มีเสียงฝีเท้าเดินห่างออกไปทุกทีจนลับจากโสตประสาทไปในที่สุด...

หลับตานิ่งอีกครั้ง ทบทวนความทรงจำสั้นๆ ก่อนการเดินทางมา ความฉุกฉะหนุกชนิดแทบไม่ได้ตั้งตัว แม่หวังชีวิตของเขา ห่วงความปลอดภัยชนิดที่อาจจะไม่ได้มาจากโรคหัวใจที่เป็นอยู่ มันกำเริบขึ้นมาในทันทีที่เขาเดินทางมาถึงและรับรู้เรื่องราวทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นกับพ่อ ความเครียดชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อน ความลับของครอบครัวเปิดเผยออกมาตอนนั้น เรื่องที่พ่อเกี่ยวพันข้องแะกับขบวนการค้ายาเสพติดข้ามประเทศและขัดผลประโยชน์กันเองจนถูกลอบสังหาร มันเป็นไปได้อย่างไรกัน...

ความคิดทำงานซับซ้อนขาดระเบียบชนิดจับต้นชนปลายไม่ได้ จากเรื่องนั้นไปเรื่องนี้ คิดค้นและวินิจฉัย คับข้องใจไปหมด จนไม่รู้กระทั่งว่าเขาควรจะเริ่มคิดเรื่องอะไรก่อน...เพราะแม่บอกอะไรเขาน้อยเกินไป นั่นด้วยก็ได้ แทบไม่มีการอธิบายอะไรเอาเลย และปล่อยให้เขารับรู้เรื่องทั้งหลายแหล่จากสื่อมวลชนที่เริ่มประโคมข่าว เหมือนโลกจะรู้เรื่องครอบครัวของเขา มากไปกว่าตัวเขาเองเสียอีกในเวลา

‘อยู่ที่นี้ก็จะมียันตราย คีตอยู่นี้ไม่ได้ กลับไปอังกฤษก็ไม่ได้ หลบไปอยู่กับป่าพิราลสักพัก แม่ฝากฝังเอาไว้แล้ว แล้วแม่จะตามไป’

เท่านั้นสั้นๆ และไม่มีการอธิบายอะไรมากไปกว่านั้น นี่ชีวิตเขาต้องอยู่กับอะไรนับแต่นี้ และเมื่อไหร่กันที่ครอบครัวเข้าไปพัวพันกับขบวนการค้ายาเสพติด...

สกายกลับมาถึงคลินิกและป่าก็ถามไปถึงคนไข้คนนั้น

“ยังไม่ตื่นเลยคะป่า แวบเข้าไปดูเมื่อกี้” รีบรายงานไป

“เอ๊ะ จะเป็นอะไรมากรีเปล่า” เสียงนั้นบอกความกังวลเล็กน้อย “เดี๋ยวป่าอาจจะต้องเข้าไปดูอีกแล้ว”

“ยังหายใจคะ คงอ่อนเพลีย”

กลิ่นบุหรี่ปริ้วกลิ่นตอนหล่อนย่องเข้าไปใกล้ๆ ปลายนิ้วมือเหลืองแสดงว่าคงติดมานาน นีขนาดนักเรียนแพทย์...

“ว่าแต่เมื่อกี้ป่าคุยกับลุงเขาเรื่องเด็กคนนั้นที่แม่พามาเมื่อเช้า” ป่าเปลี่ยนเรื่องคุย “พรุ่งนี้ลุงนัดให้มาอีก ป่าว่าจะรับเด็กเอาไว้ดูแลที่นี้ ชีนปล่อยให้ไปอาจจะไม่รอด”

สกายอ้าอึ้ง “หนักขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ป่าเคยเจอมา ถ้าเลี้ยงไม่ถูกวิธีอาจจะอยู่ได้ไม่นาน สกายอาจจะต้องช่วยป่าจัดที่ทางในคลินิก ให้เขาเอามาฝากช่วงกลางวันตอนที่ต้องไปขายของ เย็นก็มารับกลับไป รับเอาไว้ดูอาการสักระยะ”

“สกายก็เพิ่งเจอคนป่วยแบบนี้ มีทางหายไหมคะป่า”

“ไม่มี จะมีแต่เด็กๆ เพราะไม่มีใครมีอายุยืนถึงวัยรุ่นสักคนเท่าที่ป่ารู้มานะ เราต้องช่วยเด็กเท่าที่สามารถจะช่วยให้ เพราะปล่อยให้ไว้กับแม่ก็ต้องตายเร็ว ยิ่งแม่ไม่มีเวลาดูแลอย่างนี้ด้วยแล้ว ป่าจะพูดกับเขาเอง ยิ่งใจตอนกลางวันก็ให้เอามาฝากที่นี้ ไม่ใช่เอาไปตากแดดตากลม เด็กร้อนตายมากกว่าตายจากสาเหตุอื่น ตอนนี้สกายก็เตรียมที่ในคลินิกนี้แหละ ให้เขามีที่เล่นไปก่อน ยิ่งใจคอยหาทางขยับขยาย เดี่ยวป่าจะไปดูคุณคิดเขาหน่อย จะเอายาไปให้เขาด้วย”

สกายตระเตรียมจัดที่ทางในทันทีที่ป่าจากไป เสียงลุงคุยกับคนไข้ที่แวะมาให้ห้องตรวจ ความคับแคบของคลินิกทำให้ทุกตารางนิ้วมีความสำคัญ เพราะแค่ว่าจะให้คนไข้มานั่งรอก็แทบจะไม่พออยู่แล้ว มีที่ว่างตรงมุมห้องด้านในที่ใช้เก็บเครื่องใช้ในการรักษาพยาบาล และสกายก็กั้นมุมหนึ่งให้เป็นที่เล่น กองส้มเอาไว้ด้วยหมอนนุ่มหลายใบ ขาดก็แต่ของเล่น เด็กวัยนี้เล่น

อะไรกันบ้าง...

จัดของใจลอย ภาพความรักของแม่ที่กอดเล่นกับลูกช่างประทับใจ ช่างมีความรักที่มากมายที่นั่น จริงหรือที่แม่ของเด็กคนนั้นจะยอมเอาลูกมา ผาก แต่ป่าคงมีวิธีการพูด เพราะถ้าปล่อยเอาไว้กับแม่ก็อาจจะตายเร็วจริง อย่างที่ป่าว่า...

อนุชาโทร. มาอีก...

“ตอนนั้นแวะเติมน้ำมัน อีกชั่วโมงก็คงไปถึง คิดถึงก็เลยโทร.”

สกายหัวเราะขัน

“จัดที่ให้พักแล้ว ป่าเตรียมห้องเอาไว้ให้”

“พักโรงแรมได้” เขาพูดมา “อาจจะอยู่แค่อาทิตย์เดียว”

“โรงแรมแพง ประหยัดเงิน อีกอย่างมีห้องว่างตอนนี้ ลุงป่นถึงบ่อยๆ”

“งั้นเดี่ยวเจอกัน คิดถึงนะ”

วางหูไปก่อนและทิ้งคำพูดสุดท้ายเอาไว้แค่นั้น...

* * *

คนใช้ตื่นแล้วเมื่อคุณพิราก้าวเข้าไปในห้อง ว่างใหญ่เอนพิงหัวเตียงในท่าสบาย ไหล่กว้างเกยพิงหมอนที่ซ้อนทับกันสูงหลายใบ ผมเฝ้าเป็นกระเซิง และหน้าตาหมองคล้ำในความสลัว

“เป็นไงมั่ง เมื่อกี๊ป่าให้หลานมาดูบอกว่ายังไม่ตื่น” เดินไปรูดม่านกว้างกว่าเดิมให้แสงส่องผ่าน และเหลียวกลับไปมองเขาอีกครั้ง แสงสว่างยิ่งเพิ่มความหมองคล้ำก็ยิ่งชัดเจน จนเธอแทบจะมองไม่เห็นความมีชีวิตที่นั่น

ถอนใจยาว เดินไปวางยาที่เตรียมมาด้วยบนโต๊ะข้างเตียง

“ผมว่าผมเริ่มดีขึ้น” เป็นคำพูดแผ่วเบา “แค่หายใจไม่ค่อยออก”

“เดี่ยวป่าเตรียมยามา มันช่วยล้างพิษได้ ถ้าแข็งแรงขึ้นมาหน่อยจะต้องจับอดอาหารสักอาทิตย์ ดูไปก่อน” เดินไปเปิดฝ้ามมองขาที่บวมเป่งของอีกฝ่าย “ยังบวมมากนะ แต่ก็น้อยกว่าเมื่อคืนที่มา นี่แม่เขาโทร. มาอาจจะเดินทางมาเร็วๆ นี้ถ้าไม่มีปัญหาอะไรทางโน้น”

คนใช้หลับตานิ่งทันควัน ดวงหน้าเฝือดลงไปอีกจนคุณพิราต้องปลอบ

ไปว่า

“ก็คงไม่มีอะไร อย่าไปกังวล พยายามรักษาตัวเองให้ดีที่สุดตอนนี้ทุกอย่างมันคงคลี่คลายไปเองมั้งป้าว่า”

ป้าพิราฐ์ อาจจะเช่นเดียวกับลุงนิมิตและทุกคนที่นี้ คิดแน่นในอกขึ้นมาอีกจนต้องขยับกายสูงขึ้นเพื่อให้หายใจสะดวก หิวบู่หรีขึ้นมากะทันหันจนเวียนหัว ถ้าเพียงแต่เขาจะได้บู่หรีทุกสิ่งทุกอย่างที่รุ่มเร้าทุกซัทรมานเขาในเวลานี้ก็อาจจะผ่อนคลายเป็น...

“ป้ามีบู่หรีไหมครับ” ตัดสินใจถามออกไปในสิ่งที่รู้ว่าไม่น่าถาม ถามแม้จะรู้ว่าอะไรคือคำตอบ...อาจจะทางระบายอย่างหนึ่งเพื่อให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขากำลังอยู่กับความเครียดชนิดไหน...

ไม่มีคำตอบกลับมาในทันที มีแต่เสียงฝีเท้าที่เดินห่างออกไปอีกนิด พร้อมคำตอบอย่างไม่สนใจ

“ต้องเลิกให้ได้บู่หรี...”

แค่นั้น ลึนๆ ไม่ใช่คำสั่งก็เหมือนคำสั่ง คิดลื้ตามองออกไปนอกหน้าต่างที่มีวิวเดียวให้เห็น มะพร้าวยืนต้นเรียงรายและมีทางเดินที่ตัดผ่าน ไม่มีอะไรให้เห็นอีกในสายตา นานแค่นั้นทันทีที่เขาจะต้องอยู่ที่นี้หรือไมก็ตายที่นี่ ไม่อยากพบใครเลยแม้กระทั่งแม่...

เงาพอมบางของป้าพิราเดินกลับไปกลับมาในห้องน้ำ จากนั้นก็เดินกลับมาที่เตียงและเตรียมส่งถ้วยยาให้เขารับไปดื่ม รสขมของมันทำให้เขาหลับตาค้าง เพราะแทบจะกลืนไม่ลง

“มันจะช่วยถอนพิษให้หายบวม ห้องน้ำห้องท่า ถ้าลูกไม่ไหวเดี๋ยวป้าจะให้เด็กมาช่วย”

ป้าเดินออกจากห้องไปก่อนที่เขาจะตอบโต้อะไร จริงหรือที่เขาอยู่ในสภาพช่วยตัวเองไม่ได้ถึงขนาดนี้ ขนาดต้องให้คนมาช่วย ตัดสินใจลุกหย่อนขาออกจากเตียง เจ็บแปลบปลาบไปทั่วสรรพางค์กายตอนเดินลากขวิดน้ำเกลือไปเข้าห้องน้ำ ความบวมของขาทั้งสองเพิ่มความลำบากยากเย็นจนแทบล้มลงตรงนั้น เหลียวมองวัตรระยะความห่างไกลของเตียงกับห้องน้ำ เขาคงไม่มี

ทางเลือกอะไรแล้ว นอกจากจะดุ่มเดินต่อไปข้างหน้า...

สกายผลึกประตูห้องเข้าไปก็ไม่พบบุรุษนั้นอีกแล้ว เตี้ยงว่างเปล่าและผ้าปูย้วยมีเสียงเปิดน้ำในห้องน้ำดังแว่วมา ทำทางไม่ได้ต้องการความช่วยเหลืออย่างที่ว่ากำชับกำชามา รีบจัดการรี้อผ้าปูรวดเร็วและเตรียมเปลี่ยนผ้าให้ใหม่ เร่งมือจนนึกแปลกใจตัวเองอยากรีบจัดการให้เสร็จก่อนที่เขาจะกลับออกมานั่นเอง...

หมอนหลายใบกองหนุนเอาไว้สูงพียงหัวเตียงทำให้หล่อนอ้าอึ้ง เคยผ่านมาแล้วตอนหายใจไม่ออกและแทบจะนั่งหลับทั้งคืน ความสงสารวาววับจับหัวใจอีกครั้ง เปลี่ยนปลอกหมอนซาลงและตบมันให้เข้าที่ จัดไว้ในลักษณะเดิมก่อนจะก้มลงหยิบกองผ้าเตรียมออกจากห้อง ประตูห้องน้ำเปิดออกมาในตอนนั้น ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อคลุมตัวใหญ่สีขาว ลากขวิดน้ำเกลือออกมาพอดี คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันนิดๆ อย่างแปลกใจกึ่งพิศวง สกายก้มมองสองขาที่เป่งบวมของอีกฝ่าย มันเป็นความบวมชนิดที่ต้องลากขาเดินนั่นเลย...

๓

อนุชาเปลี่ยนไปมากจนจำแทบไม่ได้เมื่อเจอกันอีกครั้ง ร่างสูงขาวดูผ่ายผอมกว่าเดิม เขาเคยเป็นนักกีฬาและมีหุ่นนักกล้ามในอดีต ขนาดลุงเองก็ยังทัก

“ผอมไปนี่ ยังไง งานหนัก”

“ถึงได้ลาออกมาไงครับ” เสียงหัวเราะอารมณ์ดีไม่เปลี่ยนแปลง อาจจะเป็นสิ่งนั้นเองที่ไม่เคยเปลี่ยน เร็งร่า มองโลกแง่ดีและมากไปด้วยน้ำใจ...เขาประทับใจป่าพิภากับลุงที่นั่นเอง “น่าจะมีส่วนทางนี้ให้ผมทำมั่งนะ” คำพูดสุดท้ายที่เล่นที่จริง

“ลุงจะดูๆ ให้ นี่ป่าก็ยังไม่ถึงว่าไม่เจอกันนาน เตียวคงมา ไปดูคนไข้ สกายมาบอกก็ยินดีใจ เตรียมจัดที่พักไว้ให้แล้วนี่...”

ตาเข้มมองมาทางหล่อน รอยยิ้มอ่อนในดวงตาทำให้ลุงเหลือบมองหน้าหล่อนบ้าง

“สกายอยู่ทางนี้ก็เห็นเหงาๆ ไม่มีเพื่อนมีฝูง” ลุงเอ่ยออกมาลอยๆ แฝงนัยอะไรบางอย่างที่สกายเพิ่งแต่รู้...ช่างซ່อนเร้นไม่มิดเรื่องความชอบเป็นพิเศษที่ลุงมีให้อีกฝ่าย

ลุงไปจัดเครื่องดื่มให้อนุชา เจี่ยหูฟังคำสนทนาที่สนิทชิดเชื้อยิ่งกว่าเครือญาติเสียอีก อนุชามีเสน่ห์เสมอเรื่องเข้าผู้ใหญ่ ลุงคงดีใจถ้าเขาตัดสินใจย้ายมาหางานทำทางนี้ มันคงมีอะไรหนักหนาทางนั้นขนาดต้องลาออก เท่าที่รู้จากเขามันเป็นบริษัทของญาติพี่น้องของเขาเองที่ช่วยส่งเสริมกันมาตลอด และเขาก็หมายมั่นที่จะทำงานที่นั่นตั้งแต่อยังเรียนไม่จบ...

บ่ายจัดเกือบเย็นตอนช่วยเขาขนของลงจากรถ มีกระเป๋าดูเดินทางใบขนาดใหญ่มาด้วยถึงสองใบ อัดแน่นไปด้วยสิ่งของในนั้น สกายถึงกับมองหน้าเขาไม่คาดฝัน

“สกายยังนึกว่าคุณเล่นๆ นะเรื่องมาอยู่ทางนี้”

“ทำไม ไม่อยากให้ผมมา” ย้อนถามยิ้มๆ ขณะช่วยกันลากกระเป่า
เข้าที่พัก

“ไม่ใช่ไม่อยากให้มา แต่ทางนี้มันไม่มีอะไร”

“ก็มีสกาย...”

หล่อนเงยบเสีย ทำเป็นไม่ได้ยิน เพราะชินเสียแล้วกับคำพูดหยิกแกม
หยอกชนิดนี้

“ถึงงี้ก็อยากอยู่เฉยๆ ใช้ความคิด ขอดั้งหลักสักพัก” เขารีบพูดต่อ
“อนุชามีอะไรรีเปล่าทางโน้น” สกายแปลกใจกับน้ำเสียงชนิดนั้น รีบ
ไขกุญแจเข้าที่พักที่เตรียมจัดเอาไว้ กลืนน้ำยาทำความสะอาดยังกรุ่น

“คนใช้เก่าเพิ่งออกไป” หล่อนพูดต่อ ลืมสนิทเรื่องจะเอาคำตอบ “ห้อง
เดี่ยว คับแคบหน่อยนะ” เดินเรื่อยไปรูตม่านให้แสงจากภายนอกส่องลอด
เข้ามา

“น่าวอยู่ ผมชอบ” อนุชาเดินไปเช็กดูห้องน้ำห้องท่า ท่าทางไม่ใส่ใจ
กับอะไรมากมายนัก “ว่าแต่จริงหรือที่สกายอยู่ทางนี้ไม่มีเพื่อนมีฝูงมั่ง” คำ
ถามที่ตามติดมาหวั่นระแวงกรายๆ

“ก็มีแต่งงาน จะมีเพื่อนที่ไหน ถามทำไมหรือ...”

“ก็แค่ถามดู...”

เดินมาหยุดริมหน้าต่างและห่างกันแค่เอื้อม สองมือกอดอกและตามอง
หล่อนหนึ่ง ความเข้มข้นในประกายตาล้ำจะจับผิดในที

“ผมก็เคยคิดมาเรื่อยๆ นะว่าเมื่อไหร่สกายจะกลับไป” อนุชาพูดต่อเมื่อ
เห็นหล่อนเงยบไปนาน “เป็นปีเลยนะ”

“ก็ยังไม่พร้อม อีกร่างก็มีความสุขดีที่นี้ เลยไม่อยากไปเจอเรื่อง
เครียดๆ”

“ก็จะเครียดอะไร ผมไม่เห็นเครียด” รอยยิ้มเบ่งบานขึ้นมาอีกครั้ง
“ถึงได้เผลอมานี่ไง...”

คราวนี้หัวเราะพร้อมกัน

“เดี๋ยวจะพาเข้าตลาดเพื่ออยากจะทำอะไรเพิ่มเติม” สกายรีบพูด
“นั่นเดี๋ยวตามไป ขอเวลาล้างหน้าล้างตา”

“สกายจะไปรอที่คลินิก”

อนุชามองตามร่างระหงที่เดินออกจากห้องไป ไม่เปลี่ยนแปลงอะไร
สักนิดและยังเป็นสกายคนเดิมในความคิดคำนึง นานเข้ามันก็กลายเป็นความ
ห่วงหา...แน่ใจว่าเขารักหล่อนและแอบรักมานานตั้งแต่สมัยเรียนด้วยกัน แต่
ช่องว่างอะไรที่มันเกิดขึ้นมา จนเขาแทบจะมองไม่เห็นวันคืนข้างหน้า หรือ
ว่าระยะทางที่ห่างไกลกัน...หรือว่าหัวใจของหล่อนเอง...ความเป็นเพื่อนกลายเป็น
สิ่งเดียวที่อาจจะยังหลงเหลืออยู่ตอนนี้ให้เขาสานต่อ...

รู้กระเป๋าดูเดินทางและความหาสิ่งที่ต้องการ เข็มฉีดยาบรรจุน้ำเกลือ
ที่กลายเป็นสวรรค์สำหรับเขา...ถูกขากางเกงและฉีดเข้าที่ข้อเท้า ที่เดียวที่
สามารถซ่อนเร้นจากสายตาของคนใกล้ชิด นั่งหลับตานิ่งและปล่อยให้มัน
ซึมซับเข้าไปในเส้นเลือด เหตุผลเดียวที่เขาต้องออกจากงาน เมื่อมีการตรวจ
พบจากสถานที่ทำงานและเขาถูกบังคับให้เข้าไปรับการบำบัดรักษาจากบริษัท
อิสระในการใช้ชีวิตมันไปอยู่เสียที่ไหน...ตราบดีที่เขายังมีเงินซื้อหามาและ
ไม่ได้ไปปล้นสะดมใคร...

อนุชากลับมารอในรถตอนสกายออกจากคลินิก แวนกันแดดสีดำตัด
ดวงหน้าขาวจัดจนดูเผือด อะไรบางอย่างบอกหล่อนว่าเขาช่างเปลี่ยนไปมาก
มายทางด้านรูปลักษณ์สิ่งเดียวที่อาจจะไม่เปลี่ยนก็คือความจริงร้ายแสบที่ยังคง
เหมือนเดิม...

“มาคิดดูนะ สกายทำไมไม่让我ช่วยงานที่นี้ไปก่อน ผมทำอะไรก็ได้
ทำให้ฟรีด้วย” อนุชาพูดออกมาก่อนจะออกรถ

“เออ...กำลังขาดคน” สกายว่า

“แต่ผมไม่ได้เรียนนุรุษพยาบาลมานะ”

“เทรนได้ ไม่มีอะไรมากหรอก แค่ช่วยเข็นรถคนป่วย ส่วนใหญ่คน
แก่ๆ ที่มารักษาตัว งานไม่ต้องคิดอะไร สบายๆ ไหนว่าเคยดีมาไง” สกาย
หัวเราะไปด้วย

“นำลองเหมือนกันนะ เพราะกะอยู่นานนะรอบนี้...” อนุชาเหลียวมองรอบตัวเมื่อเข้าเขตตัวเมือง สิ่งก่อสร้างใหม่ๆ ผุดขึ้นมาทุกหัวระแหงในเวลาอันรวดเร็วจนเขาจำแทบไม่ได้ แต่ก็ยังนึกดีใจที่เห็นร้านอาหารเล็กๆ ที่เคยมากับสกายในครั้งหนึ่งยังแทรกตัวริมตึกสูงที่เบียดบังเกือบมิด

“แวะกินก่อน ผมมีของโปรดที่นั่น”

เลี้ยวรถหาที่จอดรวดเร็ว เร็วจนสกายคาดไม่ถึง

“ยังนึกว่าจะไปหาซื้อของใช้ก่อน” หล่อนว่า

“เรื่องกินต้องมาก่อน สกายจำได้ไหมร้านนี้ที่เราเคยมากัน”

หล่อนไม่พูดอะไร หันตาไม่ได้บอกว่าจะจดจำอะไรได้สักนิด...อาจจะจำไม่ได้แม้กระทั่งว่าอะไรคือของโปรดของเขา...

โต๊ะอาหารในซุ้มไม้เงียบๆ คือโต๊ะเดิมที่เขาเคยมา แต่สกายคงจำไม่ได้เช่นกัน เขาเห็นหล่อนพลิกอ่านเมนูกลับไปกลับมา บ่นไปด้วยว่า

“สกายลืมไปแล้วว่าที่นี่เขามีอะไรอร่อย ไม่ได้มาตั้งนาน...”

นั่นไง...อนุชาลอบถอนใจลึก ยังเป็นเมนูเดิมที่มีอาหารเดิมๆ ไล่สายตามองรายการอาหารที่เรียงรายในนั้น จำได้หมดว่าอะไรคือของโปรดของหล่อนและหล่อนเคยสั่งอะไร...

“ร้านนี้เขามีปลาราดพริก สกายเคยชอบไม่ใช่หรือ?” เอ่ยออกมาลอยๆ และสกายก็อึ้ง ช่างจำได้ขนาดนั้น...ในขณะที่หล่อนจำไม่ได้เอาเลย ว่าเขาเคยสั่งอะไรและอะไรคือของโปรด...

ไล่สายตาทบทวนความทรงจำ จำได้แต่ว่าอาหารก็เดิมๆ อาจจะเป็น...อาจจะเป็น...

“เอาน้ำเปล่ามาก่อนดีกว่า น้ำเปล่าผ่านมะนาว อนุชาดื่มได้อย่างเดียวไม่ใช่หรือ ของสกายขอชาเขียว อย่างอื่นขอเวลาอีกนิด” หันไปบอกคนเสิร์ฟที่ยืนอยู่นาน

อนุชาปิดเมนูเมื่อคนเสิร์ฟเดินจากไป เขามองหล่อนยิ้มๆ แวนกันแต่ดสีเข้มที่สวมใส่อยู่ทำให้ยากที่จะมองเห็นกระแสในแววตานั้นแต่อย่างใด ไม่เข้าใจกระทั่งว่าทำไมเขายังคงสวมแว่นกันแดดในนี้

“อยู่ที่นี้ผมคงต้องแวะมาทุกวัน เขาทำข้าวคลุกกะปิอร่อย...อย่างเดียว”
มันเป็นหน้าที่ที่สกายจำได้ถึงของโปรดของเขาจนเขาอดขยับไม่ได้ ไม่น่าจะยากขนาดนั้นถ้าหล่อนต้องการจะจำจริงๆ...มันเป็นหน้าที่ที่เขาเข้าใจลึกซึ้ง เช่นกันว่าแท้จริงแล้ว หล่อนไม่ได้มีเขาในความคิดคำนึงเหมือนอย่างที่เขาทำให้หล่อน ไม่ใช่เรื่องระยะทางที่ห่างไกลกัน ไม่ใช่เรื่องอะไรเลย นี่คือเรื่องของความรู้สึกและหัวใจ...หล่อนอาจจะมีใครบางคน เขาไม่อยากจะเชื่อว่าหล่อนไม่มีใครเอาเลยทางนี้...

จิบน้ำเปล่าที่บริกรนำมาเสิร์ฟให้และสั่งอาหารเพิ่มเติมหลังจากนั้น สั่งให้หล่อน และสั่งให้ตัวเอง...

“สกายไม่ได้มานานแล้วนะที่นี้ ที่แรกยังนึกว่าเลิกกิจการไปแล้วอีก” หล่อนชวนคุยเสียใจสาง ตามองไปไกลอีกทิศทางหนึ่งที่ไม่มีเขา คงไม่รู้แม้กระทั่งสิ่งที่อยู่ในความคิดของเขาในตอนนี้

“คงยากนะ เขาน่าจะมีขาประจำ” คุยตอบโต้ไปเรื่อยๆ ไม่อยากกระทั่งจะถอดแว่นกันแดดออก เพราะกลัวว่าหล่อนจะรู้ถึงความรู้สึกของเขา ดิ้นดันมาเพราะความเคืองคว้างและมีหล่อนในหัวใจมาเนิ่นนาน...ยามไกลกัน ถ้าไม่นับเฮโรอินที่มันวิ่งปล่านในสายเลือดวันต่อวันแล้ว สกายคือสิ่งยึดเหนี่ยว จิบน้ำเปล่าอีกครั้งให้คล่องคอ นั่นอาจจะเป็นสิ่งเดียวที่หล่อนจำได้เกี่ยวกับตัวเขา ไม่เคยสั่งเครื่องดื่มชนิดอื่นๆ แม้กระทั่งน้ำขวดหรือชากาแฟ...ไม่ติดเหล้าติดบุหรี่เหมือนผู้ชายทั่วๆ ไปที่เห็นกันดาษดื่น ไม่มีบอขายมุขใดๆ ที่มองเห็นกันได้ ในสายตาของใครอื่น และเขาก็คือผู้ชายสมบูรณ์แบบที่สุดคนหนึ่งในสายตาของชาวโลก...

ยิ้มเยาะเพราะชั้นตัวเองและสกายก็เห็นรอยยิ้มชนิดนั้นเข้าพอดี หล่อนช่างแปลความหมายของมันไม่ออกเอาเลย มีอะไรกัน ในความคิดของอนุชา เขาขี้นไปและจัดการกับอาหารที่บริกรเอามาเสิร์ฟเสียบๆ ในลักษณะของกัมหนังกัมตากินของโปรดของเขาที่หล่อนลืมไปเสียสนิท...

หรือว่าจะเป็นอย่างนั้น...หล่อนลืมในสิ่งที่ไม่น่าลืม ลืมกระทั่งอาหารที่เขาสั่งในทุกครั้งที่เคยไปกินข้าวด้วยกันในอดีต...

* * *

คุณพิรากลักลับมาที่คลินิกและรู้จักสามีว่าเพื่อนของสกายเดินทางมาถึง
“เพิ่งเข้าตลาด คงไปหาอะไรกินกัน รอบนี้คงอยู่นาน เห็นว่าออกจาก
งานที่ทำอยู่และกำลังมองหางานใหม่” นิमितคุยมาเรื่อยๆ

“ก็ดีที่คุณ จะได้มาอยู่ใกล้ๆ กัน งานบริษัทเปิดใหม่เยอะแยะทางนี้ น่า
จะหางานง่ายอยู่หรอก”

“ว่าแต่คนใช้คุณเขาเป็นไงมั่งตอนนี้” ถามไปถึงคนใช้ที่เธอเพิ่งจะจาก
มา

“ดีขึ้น เฟื่องเล็กให้น้ำเกลือ ให้แต่สมุนไพรว่าจะจับอดอาหารสักสามสี่
วันตอนนี้”

คราวนี้สามีมองหน้าลังเล “คุณแน่ใจว่าเขาดีขึ้นแล้วนะ...”

“ถ้าทวงถามหาบุหรีต์ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงแสดงว่าดีขึ้นแน่คุณ ค่อยโล่งไป
อาจจะติดต่อบอกแม่เขาจะได้เลิกห่วง ตอนนี้อร่อยให้สมุนไพรเข้าไปถอนพิษ
ไม่กี่วันคงหายบวม”

สามีได้แต่นั่งฟังและเลิกค่านแม่จะเคยคิดเห็นไม่ตรงกันมาก่อนในอดีต
เพราะเขาเป็นหมอสมัยใหม่ที่เชี่ยวชาญก็แต่เรื่องส่งยา นิमितเองมีแนวโน้มจะ
เป็นเบาหวานถ้าเขายังติดน้ำตาลเหมือนอย่างที่เขาคิดในตอนนี้นี้...

“กำลังคิดจะจับคุณอดน้ำตาลอยู่เหมือนกันนะ” เอ่ยออกไปลอยๆ

“ก็ไม่ได้ติดอะไรนี่”

“ลองอดเสียก่อนแล้วจะรู้ว่าติดหรือไม่ติด ว่าแต่สกายจัดที่เล่นให้เด็ก
คนนั้นเสร็จแล้วนี่นะ” เหลียวมองไปรอบตัวที่กั้นสถานที่เอาไว้ตรงมุมหนึ่ง มี
ผ้าขาวมกของสุ่มไว้เต็ม จะขาดก็แต่ของเล่น

“แม่เขายังไม่ตกลงเลยว่าจะเอามาฝาก” นิमितว่า

“เอาไว้ ลูกก็ต้องตาย เขาไม่มีทางเลือกอะไรหรอกคุณ ใครบ้างไม่
รักลูกตัวเอง ยิ่งเด็กตอนนี้กำลังชน”

“กำลังอยากจะศึกษามันอยู่เหมือนกันเด็กพวกนี้ ที่คุณเคยเจอมารู้สึก
ว่าพ่อแม่คงปวดหัวหนักอยู่เหมือนกันนี่”